

DOMOVINA

Škafja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se isvoščjo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne priložnosti ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gid., za pol leta 1 gid. 50 kr., za četrta leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Ali se otvori državni zbor?

Enkrat v prihodnjem mesecu bi se imel otvoriti državni zbor. Dan otvoritve še ni stalno določen. Ako pa pride sploh do tega, ali pa doživimo namesto otvoritve izvanredno presenečenje, tudi to še ni gotovo dognano. V Avstriji smo že vajeni nenavadnih dogodkov ter političnih čudežev.

V nekako idealni obliki nas pripravlja že nad pol leta § 14 na — absolutizem. Izenadila nas tedaj skoraj niti ne bo koščena prikazen, ki davi ljudsko voljo in svobodo, kateri prikazni so dali tuje ime „absolutizem“, menda le za to, da preprosto ljudstvo že pri izgovoru ne občuti vse one groze, ki jo pomeni absolutizem za obstanek in razvoj ljudske volje v civiliziranih državah.

Ustava je proglasila vladi podvržene narode prostim, polnoletnim. Vsak ud države, kakor skupni narodi so vsled ustavnega vladanja dobili dalekosežne svobode in pravice, da so si smeli po svoji volji ustanavljati takorekoč svoja duševna ognjišča. Vrhovna vlada jih je pustila svobodno letati ter je obdržala nad njimi le nekako nadzorovalno oblast. Toda Nemci s svojimi privilegiranimi zavezniki se niso zadovoljili le z lastno svobodo, nego so se zakleli, da ne mirujejo, dokler se ne pristržejo Slovanom svobodne peruti, da ti ne bodo prosto letali, temuč se le plazili v prahu pod njimi. Podobni so Nemci v svojem maščevalnem ruvanju peklenski kači, ki ni mogla gledati prosta in srečna prva človeka, temuč je izzvala nad nju Stvarnikovo prokletstvo.

Vsa znamenja kažejo, da se bo tudi v ustanovnem paradižu, v avstrijskem parlamentu, morda prav kmalu pokazal maščevalni angelj

ter izgnal iz njega ljudske zastopnike. Vse to vsled brezmejne nemške kljubovalnosti.

Nemci dobro vedó, da tudi njim ne bo prizanašala krutost absolutizma, toda njihova maščevalnost do Slovanov je nenasitna. Rajši so z nami vred pahnjeni v pekel, kakor da bi nas gledali zraven sebe zadovoljne v ravnopravnosti.

Vsi dalekovidni politiki vidijo strašno propast, v katero tira slepa strast radikalnih Nemcev Avstrijo in njene narode. Zato pa se tudi vsi, od treznih klubovih načelnikov pa do zvišene osebe vladarja, na vse kriplje prizadevajo, rešiti ustavni položaj s streznenjem Nemcev. Za vse prizadevanje imajo Nemci kljubovalni odgovor: nočemo!

Cesarjevo pogovarjanje z vplivnimi politiki, kakor i Fuchsovo prizadevanje s klubovimi načelniki, ostane najbrž brezuspešno. Saj je že krvoločni Wolf nedavno v Lipnici svečano prisegel, da njegova stranka ne bo odjenjala razgrajati, če zgubi on pri tem tudi svoje življenje. In tega Wolfa pač dr. Fuchs ne bo pomiril.

Kaj imamo tedaj pričakovati? Znabiti pride res do otvoritve državnega zbora, da se po par sejah zopet nečastno zaključí. Prav lahko pa je mogoče, da, kakor smo že omenili, da niti do poskusa ne pride. In boljše je za ugled avstrijske države, da do tega niti ne pride, kakor da bi se radikalni nemški stekliši imeli zopet bahati z ednim uspehom več.

Wolfova svojat bi utihnila le tedaj, če se ji vržejo jezikovne naredbe ter se proglasi nemščina državnim jezikom. To bi pa se reklo jim vreči v trganje slovanska trupla, in proti temu se bomo vendar Slovani uprli, naj si pa bo to Avstriji in njenim voditeljem ljubo ali ne.

Politični računi.

Zajedno s političnim svojim rogoviljenjem in hrepenenjem po nadvladju, izdajajo avstrijski Nemci tudi svoje — protidinastične namene, deloma doma, deloma in bolj odkrito pa — zunaj avstrijskih mej.

Avstrija naj se razbije kot država, nje glavni del pa naj dobi pod svoje okrilje Nemčija, saj avstrijski Nemci so itak nesrečni tu.

„Alldeutschland“ je parola Wolfovih politikov, za to „plahto“ se skriva tista izdajska družba, ki Avstrije ne pozna za svojo domovino!

Že nekaj časa sem se čuje tiho šepetanje o tistih srčnih željah, o katerih — glasno sanjajo nemški velikani onkraj meje, toda „pšenica za te ljudi še ni dovolj zrela in zato se je še ne lotijo žeti“. . . . Ali — priprave se delajo za razkropljenje avstrijskega nemštva, gre se le za to, če je Avstrija tolikanj oprezna, da se obrani sovražnika — za hrbtom!!

Da hrepene avstrijski Nemci po združenju z Nemčijo in avstrijski Lahi po onem z Italijo, tega niti ne prikrivajo, in dinastična zvestoba obeh ni vredna piškavega oreha, če se ti ljudje opazujejo strogo po njih dejanjih v naši državi. Seveda se njih načrti ne dajo kar tako izvršiti, kakor sanjajo, in zlasti njih glavni načrt — da bi Avstrija se razbila kot država, ne! Pa mogočna je avstrijska država tudi dovolj, da se sama ohrani, ker razun omenjenih dveh narodnosti je še dovolj kompaktna masa ostalih narodnostij, da jo branijo pred napadom in razpadom! To naj si naši nemški in italijanski rogovileži dobro zapomnijo. Teh izdajalcev avstrijskih se avstrijski slovanski milijoni prav nič ne boje, in naj žugajo tudi z bajoneti in topovi.

LISTEK.

„Luna sije“.

(Slika).

III.

Od tega časa, je preteklo precejšno število let. Primčeva Julika se je bila kmalu po svojem razgovoru z materjo poročila z izbranim svojim ženinom plemenitim Scheuchenstuelom ter s tem svojim odločnim korakom spravila zaljubljenega pesnika skoraj v obup. Vendar pa se je še pravočasno zbrihala, dasiravno se mora priznati, da je od onega časa jel vtapljati svoje skrbi kaj pogostoma v vinu. Mladi zakonski par je v kratkem na to zapustil Ljubljano ter se preselil v Gradec, kjer je plemeniti ženin ob strani svoje mlade žene nastopil službo glavarja štajarske dežele z obilno letno plačo. Torej se je izpolnilo skoraj do pičice vse, kar je prerokovala Juliki njena mati, govoreča, da Jožka čaka še lepa in srečna bodočnost, med tem ko je usoda pesnika Prešerna že odločena in zapečatená. Znanci gospoda glavarja in nižji uradniki so se slavo hlepni Juliki res pri vsaki priložnosti nizko klanjali; uživala je razun tičjega mleka vse, kar ji je srce poželelo, toda, ako bi jo vprašali: ali se čuti srečno, odgovorila bi vam, da ne, tisočkrat ne. Njena telesna hiba je navzlic

skrbnemu zakrivanju jela čimdalje bolj očitno siliti na dan, radi katere jo je jel plemeniti sprog prezirati in postajati hladen do one, katero je njegov tekmeč, pesnik Prešern, smatral skoro za boginjo. To pa je ničemurna ženska tudi smatrala za hudo razžaljenje ter si želela vrnitve onega časa, ko se je lahko imenovala solnce, okrog katerega so se vrtili moški, kakor planetje, a v prvi vrsti pesnik Prešern. Ko se ji je rodilo prvo dete, se je tudi njeno lice močno postaralo in njena lepota, na katero je bila toliko ponosna, je bila pri kraju.

K neslogi in razprtijam v zakonu se je končno pridružila še bolezen, ki je potlačila moža na bolniško posteljo ter ga še v najboljših letih spravila pod zemljo. Neizprosna smrt se ni zmenila za njegovo sloveče ime, niti za njegov plemeniti stan in odlično dostojanstvo, moral je iti z njo ter zapustiti mlado ženo, ki si je obetala poprej toliko sreče in veselja poleg njega. Kaj ji je bilo sedaj početi? Dasiravno je bila bogata ter je rajše kramljala nemški nego slovenski, vendar ni hotela ostati dalje v Gradcu, marveč si je kupila v Kandiji pri Novem mestu, tesno poleg reke Krke, visoko hišo, v kateri je hotela preživeti še ostale dneve svojega vdovstva. Tu je hotela v samotni potolažiti svojo vest, ki se ji je tolikokrat oglašala radi tega, da je tako ošabno odbila tako vneto ljubečega pesnika

Prešerna, ki je kar mrl za njo ter se poročila z nadutim Nemcem plemenitim Scheuchenstuelom.

O Prešernu je ob času svojega bivanja v Gradcu le malo slišala, kajti pesnik je bil navzlic svoji goreči ljubezni vendar toliko ponosen, da je pretrgal vsake daljše zveze z njo. Torej ni bilo nikako čudo, da je močno ostrmela, ko je po svojem dohodu v Novo mesto zaslišala, kako močno se je že razširila slava pesnikova z njegovimi pesmi med Slovenci. In namesto uživanja ljubega miru, ji je ta razprostrajoča se slava le še bolj grenila življenje, kajti sedaj je spoznala jasno, dasiravno dokaj prepozno, da bogastvo in visoko dostojanstvo je le prazna pena, ki se hipoma lahko razprši in da le to, kar je vstvaril človeški um, vztraja stoletja ter prehaja nalik dedščini iz pokolenja na pokolenje. Dasiravno Prešern ni bil bogataš, vendar je obogatil s plodovi svojega uma ves slovenski narod ter si zagotovil med njim trajen, hvalen spomin.

Dijaki v Novem mestu se sicer ne odlikujejo z bogsigavedi kakšno živahnostjo, pač pa se dobro zavedajo svoje slovenske narodnosti in svojega poklica, ki ga imajo izvršiti med narodom. Vsekakor pa so ti dijaki delali vdovi Juliki največ preglavice, nad katerimi bi se bila kaj rada znosila, ko bi se bila mogla. Poizvedevši, da je dospela bivša Prešernova ljubica v

Avstrijski kruh je sicer tem izdajicam še vedne dober, pa svetu bi vendarle radi utepili v glavo misel, da so pri nas trpini in kdo ve kaj še.

Za čem ti ljudje hrepené, mi avstrijski Slovani dobro vemo, česa se boje in kaj ne bodo dosegli, — pa tudi. Sami ne bodo gospodarili na avstrijskih tleh, ker tudi za politično tlako so minoli časi. Ali zadnji čas je, da stopi Avstrija na branik za svoj obstoj, kajti baš proti svojima „zvestima zaveznikoma“ (1) mora biti zdaj najbolj previdna, če hoče, da je ne speljeta — na led! Svéta ji Slovani ne bomo dajali, treba bi ga ji pa bilo od druge strani. Morda je še čas, da se ubrani hinavskih prijateljev, ki — ji kopljejo grob, morda pa tudi prepozno. Ali — Avstrija naj pa sama nikari ne misli, da smo Slovani v njej metla, s katero sme vsakdo pometati, kakor bi se mu ljubilo. Tiste, ki kopljejo Avstriji grob, poznamo, pa če menijo, da ga bodo s svojimi zarjavlimi lopatami tudi nam izkopali, se pr motijo. Odleteli bodo ob naši zemlji oni in njih razjedeno — Bismarckovo železje!

Celjske novice.

(Osebna vest.) Profesor dr. Hugo Wertheim je premeščen od tukajšnje gimnazije v Gradec. Na njegovo mesto v Celje pa pride za gimnazijskega učitelja dr. Ignac Brummer, dosedaj suplent v Weisskirchen-u na Moravskem.

(„Kat. podp. društvo v Celju“) priredi dne 1. oktobra t. l. v prostorih „Narodnega doma“, po večernicah, tombolo, v prid slov. dekliške šole. Ob enem bo imelo društvo svoje letno zborovanje. K prav obilni udeležbi vabi odbor.

(Zavedni Slovenci in Slovenke!) Spominjajte se vedno, vsekdar in povsod turških celjskih pobojev dne 9. in 10. avgusta 1899. po Kr. r., ter se ravnajte po njih v svojih potrebščinah!

(Slovenske šole v Celju) so letos prenapolnjene. Posebno prvi razredi v deški in dekliški šoli kažejo ogromno število učencev. Nobena nemška šola nima v primeri z našimi zavodi toliko učencev. V I. razred nemško-slovenske gimnazije, je sprejeto 46 dijakov, nemška višja gimnazija jih ima mnogo manj. Našemu ljudstvu se oči odpirajo!

(Letošnji kontrolni shodi) v obsegu celjskega okrajnega glavarstva se bodo vršili: I. Za neaktivno moštvo c. in k. vojske naslednje dneve meseca oktobra: 1. in 2. v Šmarju, 4. in 5. v Konjicah, 9. v Celju za mesto, 11., 12., 13. in 14. v Celju za okolico, 16. v Mozirju, 17. na Ljubnem, 19. in 20. na Vranskem, 22. in 23. v Trbovljah, 24. in 25. v Laškem. Naknadna kontrola za c. in k. vojsko bo 7. in 8. novembra v Celju. — II. Za neaktivno moštvo c. k. deželne brambe naslednje dneve meseca oktobra: 1. na Vranskem, 2. v

Mozirju, 3. na Ljubnem, 9. v Laškem, 10. v Trbovljah, 16. v Šmarju, 23. v Konjicah, 24. in 25. v Celju. Naknadna kontrola za c. k. deželno brambo bo 20. novembra v Celju. Pričetek je ob delavnikih ob 9. uri, ob nedeljah pa po prvi sv. maši.

(Za zglasitev črnovojnikov), ki stanujejo v obsegu celjskega okrajnega glavarstva določen je dan 7. oktobra. Zglasiti se imajo pri občinskih uradih svojega bivališča vsi črnovojniki, kateri so kedaj služili v vojski, deželni brambi ali žandarmeriji, razven tistih, katerim je nespособnost za službo z orožjem v črnovojniški prehodnici potrjena. Kdor bi bil zadržan zglasiti se 7. oktobra, naj to opravi dne 21. okt. Opomni se, da se opustitev zglasitve kaznuje z globo od 2 do 100 gl. oziroma z zaporom.

(„Revček Andrejček.“) Na korist družbi sv. Cirila in Metoda priredé celjski diletantje v nedeljo dne 1. oktobra t. l. v veliki dvorani „Nar. doma“ narodno igro „Revček Andrejček“. Po svojem dobrem glasu daleč na okoli dobro znani celjski diletantje so nam porok, da bomo užili prav lep večer. Ker je predstava namenjena v korist naše prepotrebne šolske družbe, bode gotovo ta lepa igra, ki je vzeta iz kmetskega življenja, do zadnjega prostora napolnila dvorano v „Nar. domu“ ter družbi precej okroglega prinesla. Natančni spored in cene prostorom objavili bomo v prihodnji številki.

(Slovensko diletantno gledališče v Celju.) Bodoča zimska sezona obeta biti jako bogata na zabavah, ki se bodo priredile v „Nar. domu“. Izmed „Celjskega pevskega društva“ sestavil se je dramatični odsek, ki bode skrbel, da se priredite vsaki mesec po dve predstavi. Spored, po katerem bi se te predstave vršile, je dosedaj nameravan nastopni 1. novembra „Mlinar in njegova hči“, 19. novembra „Slovenec in Nемец“, 3. decembra „Doktor Blažič“, 17. decembra „Bisernica“, 7. januarja 1900 „Ugrabljene Sabinke“, 21. januarja „Črevljar baron“, 4. februarja „Madame Mongodame“, 18. februarja „Revček Andrejček“, 4. marca „Na Osojah“.

(Ustrelil se je) v Schönbergu na Moravskem 33letni narednik Franc Schmid, doma iz Celja.

(Papirnati geodinarji) se še zamenjajo do konca leta pri cesarskih menjalnih uradih, po novem letu pa so brez vsake vrednosti.

(Čudna doslednost!) Kakor čujemo, še dosedaj ni tukajšnji c. k. avskultant dr. Fehleisen v preiskavi, akoravno smo že poročali, da je dne 9. avgusta t. l. s palico grozil napram Čehom, kar potrdijo jurist Pegan, Katarina Kubasta in več drugih. Nasprotno pa se je začelo brez povoda raziskavati proti tukajšnjemu c. kr. avskultantu dr. Čvetko tu zaradi hudodelstva javnega nasilstva, storjenega s tem, da je baje dne 9. avgusta t. l. raz balkona „Narodnega doma“ „zaničljivo“ — gledal!

(Še ne mirujejo!) V pretečer prihoda „Südmarkovcev“ v Celje so sicer orožniki stražili dr. Sernečevo hišo, ker je g. Serneč za to pri namestništvu prosil. Toda celjski zlikovci so morali zvohati, koliko časa traja ta straža, kajti proti jutru jih je prišla peorica ter streljala z revolverji proti hiši. Drugo noč so prišli tuliti tja „Wacht am Rhein“, s v petek, dne 15. t. m. so pobili na dr. Sernečevi hiši dve okni. Ker žalibog ni upanja, da bi celjska policija katerega hudobnežev zasačila, prosil se vsakdo, ki bi slučajno take izgreednike spoznal, jih uredništvu „Domovine“ naznaniti.

(Kočevarji in — Celje) Kočevarji na Kranjskem so splošno malopomemben izhod kranjskega prebivalstva, toda tu in tam pa jih vendar tudi pošegeče pruski poper. Nedavno je sklenil kočevski mestni zastop izreči „nemškemu“ Celju, posestini ob Savinji in njega „korajžnemu“ prebivalstvu povodom zadnjih naskokov na Slovence in Čeha, svoja najživahnejša sočustva ter jih navduševati k „hrabremu“ vztrajaju v nemški zvestobi (?) Kočevsko okrajno glavarstvo pa se je zballo, da bi nepričakovano in preveliko veselje celjskim Nemcem pognalo preveč kri v glavo, ter je curke kočevskih simpatij zadelalo s sistranjem dotičnega sklepa.

(Kako sodijo pristni Nemci o Südmarki?) Iz Gradca smo dobili od uglednega nemškega trgovca obširno pismo s prošnjo, naj ga priobčimo s celim podpisom, da svetové, kako malo je pravih Nemcev, ki odobrujejo spoštnostajarske razgrajče. Ne moremo sicer cele vsebine priobčiti, navedemo le nekatere stavke: „Südmark“ je indirektno beraško društvo z namenom sosede izzivati“. (Še več, uničiti! Ured.) Če bi imelo to društvo poštene in obče človeške namene, podpiralo naj bi Nemce v domačiji, kajti tudi na nemških tleh je dovolj „ubogih vragov“, ki bi potrebovali podpore; toda potem bi ne mogli „Hajlobrüderji“ izvajati zoper svoje sosede (Slovence) raznih surovostij.* Potem primerja Žide in Nemce ter sklepa: „Med Židi in Nemci žalibog ni razločka, ker tudi Nемец ni zaradi dela „privandral“ na slovenska tla, temuč le, da si s špekulacijo opomore, baš tako kakor Žid. Razlika je le ta, da je Žid navadno vsaj s Slovenci, med katerimi je obogatel, potem prijazen in strpljivega obnašanja, dočim Nемец v takem slučaju v zahvalo slovensko narobnost in vero zasramuje“. Ko bi imeli med nami kaj Nemcev, ki bi tako sodili, pa bi se dalo spoprijazniti.

(„Kaj bi počeli, ko b' Pommerja ne b'lo?“) Zgubljeno bi bilo nemštvo v parlamentu in v raznih koticih — slovenske domovine, ko bi ne bili Celjani staknili dr. Pommerja, ta duševni čudež 19. stoletja! Po lastni hvali — lastna hvala, cena mala — je pred svojimi volilci pretečeči teden v Celju in v Sevnici pripovedoval o svojem parlamentarnem in izvenparlamentar-

Kandijo ter se nastanila v hiši ob Krki, so v poletnih večerih nalašč zahajali h Krki, zasedli čolne ter veslaje tesno mimo njenega stanovanja peli na vse grlo Prešernove pesmi, zlasti pa ono njegovo „Luna sije“. Tako so s pesnikovimi besedami vabili težko izkušano vdovo, naj stopi k oknu ter pove, ali sovraži ali ne Slovence, katerim se je znala nekdanj samo rogati, pahnivši ljubezen njihovega pesnika prezirljivo od sebe. Dá, priznati si je morala, da nobena izmed vseh Prešernovih pesmij ni tako globoko rezala njene srca, kakor uprav ta njegova „Luna sije“, ki je nastala ob času, ko ga je razločno videla in čula, pa vendar trdovratno zaprla vrata pred njim. Sama ne vé, kaj bi dala sedaj, ko bi se to ne bilo zgodilo, niti tega, koliko bi rada žrtvovala, ko bi le teh dijakov in njihovega petja ne bilo. Toda poslednjih niti z lepa, niti z grda ni bilo mogoče odpraviti, torej Juliki ni ostalo drugega, nego zapreti se zvečer v svojo čumnato na nasprotni strani Krke ter si zatisniti ušesa pred tem neprijetnim petjem, kateremu je samo približajoča se zima napravila konec. Toda umolknili so samo veslarji na Krki, niso pa umolknile Prešernove pesmi med zbranimi dijaki in drugimi narodnjaki po dolgih zimskih večerih po mestu, ki so nalik boginjam Erinijam proganjale vdovo Juliko na vsakem njenem koraku ter ji grenile poslednje ure nje-

nega življenja. Dá, hudo se je maščevala usoda na Juliki radi njene ošabnosti do Slovencev in slovenskega pesnika, kajti prepričala se je na lastne oči, da čimbolj je venela in hirala ona, tembolj se je razprostirala slava Prešernova, s katerim bi jo bila lahko delila tudi ona, ko bi ga v svoji nadutosti ob svojem času ne bila toliko prezirala. Toda „kratka je zmeta, pa dolg je kes,“ pravi pregovor, ki se je najbolje vresničil na Primčevi Juliki.

IV.

Zopet je preteklo nekaj let. Prešerna in njegovo bivšo ljubljanko je že davno krila hladna gomila. Pesniku so postavili v slovenski domovini na kranjskem pokopališču, kjer počiva, krasen spomenik iz domačega mramorja, med tem ko nihče ni imel vzroka staviti spomenika na grobu opevane njegove Julike, ki ni imela za domovino in Slovence ničesar drugega, nego preziranje. Pod preprostim nagrobnikom v Šmihelu počivajo njeni telesni ostanki. Saj napis za njen nagrobnik bil bi najprimernejši ta-le: „Sic transit gloria mundi“.

Pesnikova slava pa je rastla čimdalje bolj od leta do leta. Ni je bilo veselice, na kateri se ne bi glasile njegove pesmi, ni ga bilo skoro govornika na raznih slavnostih, ki bi se poleg drugega ne bil spominjal Prešernovih zaslug. Najbolj pa je Prešerna proslavljalo dijaštvo po

raznih mestih, zlasti v Ljubljani, na Dunaju in Gradcu. V poslednjem mestu so bili slovenski vseučiliščniki „Slovenija“ kaj čil slavitelji Prešernovega spomina, ki niso opustili nobene prilike, da ne bi priredili njemu v čast kake veselice s primernim slavnostnim govorom.

Tako je nastopilo leto 1873. Med Slovenci se je jelo tačas kazati nekako čudno gibanje. Po dokaj vspešni in složni borbi za prikrajšane pravice Slovencev, ki je imela svoj začetek zlasti na številnih slovenskih taborih, se je pojavila nakrat med Slovenci nesloga, jeli so se deliti v dva tabora, na „stare“ in „mlade“. In ni trajalo dolgo, da se je razvnel med tema taboroma hud, dasiravno narodno telo tako razjedajoč boj, ki je zakrivil, da smo Slovenci izgubili v vladnih krogih še ono betvico ugleda, ki smo ga tam uživali dotle. Ta boj se je raztrosil med vse sloje slovenskega naroda, zlasti pa še med narodna društva, ki so se jela krušiti in razpadati. Tudi akademickemu društvu „Slovenija“ je radi teklete nesloge grozil pogin. Brez vsakega utemeljenega vzroka so se jeli udje mrziti med seboj in odbor je imel dokaj pregla vic, predno se mu je posrečilo odstraniti to mržnjo vsaj za toliko, da je privolila večina društvenikov v to, da se sklêče po starem običaju dne 3. decembra navadni Prešernov večer“. Za slavnostnega govornika se je oglasil mladi, a

nem delovanju tako čudežne vplive, da je Celjanom grof Thun v primeri z njihovim Pommerjem — sapica. Kaj je vse Pommer storil za blagor svojih celjskih volilcev? „Sprožil“ je zahtevo, da bi se naj v parlamentu smelo edino le nemško obravnavati, „spoznal“ je, da zado- stuje vojakom, ki so absolvirali kako srednjo šolo, tudi dveletna služba, na mesto triletne; „premišljeval“ je o tem, kako sigurno bi bilo za celjsko nemštvo pri volitvah, ko bi se odtrgali od Maribora ter se celjskemu volilnemu krogu priklopili nemčurski mesteci Slovenji Gradec in Slovenska Bistrica, kako usodno pa bi bilo na sprotno, ko bi dobili vsi slovenski trgi pravico voliti v skupini mest in trgov. In še več podobnega je mislil in prevdarjal! Pa tudi v izvenparlamentarni dobi ni držal križem — nog, temuč jih je brusil od ednega nemčurskega gnezda do drugega. Tako je bil 17. oktobra l. l. pri shodu diurnistov na Dunaju, 6. januarja t. l. pri nemški veselici v Konjicah, 7. januarja že v Celju pri „božičnici“ celjskih feuerberov, 8. janu- arja pri shodu socijalnih demonkratov, potem na nekem „furovžu“ v Vitanju itd. itd. Vaškemu muzikantu ni treba v pustnih dneh toliko begati, kakor mora celjski nemški zastopnik. Zato pa so mu tudi izrekli svoje ednoglasno zaupanje!

(Porotne obravnave.) (Konec.) — Dne 11. t. m. se je imela zagovarjati Marija Krojez iz Zreč zaradi hudodelstva detomora. Obsojena je bila le po §§ 335 in 339 v 5mesečni zapor. Isti dan je bil obsojen v 8mesečno ječo J. Pristovšek, župan v Lasniču pod Sv. gorami, zaradi zlorabe uradne oblasti. Izdajal je potne liste za svinje, katerih izvoz iz Hrvaške je bil uradno prepovedan. Dne 12. t. m. je bil obsojen v 2letno ječo nek Franc Kottinig, rodom Konjičan, star 61 let, po poklicu potepuh, ki je preživel večino svo- jega življenja po ječah. Na stare dni si je izbral posebno stroko tatvine, obiskoval je razne cerkve po Savinjski dolini ter z molekom v roki naj- rajši preklečal pred altarjem kje blizu nabiral- nika. Pri sebi je imel več z limom namazanih treščic, s katerimi je v neopazovanih trenutkih spretno vlačil drobiž iz cerkvenih nabiralnikov. Pri enakem poslu so ga v Braslovčah zalotili in zaprli. Isti dan je stal pred porotniki še bolj nevaren potepuh Andrej Turnički, ki se je ime- noval po potrebi tudi Schmid, Kovač, Pasedič itd. Rojen je v Klanjcu na Hrvaškem ter sedaj 56 let star. Zaradi hudodelstva tatvine je že bil ob- sojen — 24krat. Od leta 1871. je predsedal v ječi celih 18 let. Zadnji čas si je „služil“ denar pri lahkovernih kmetih s tem, da se je izdal za ponarejalca denarja ter zahteval papirnate ban- kovce po 100 gl., 50 gl. in 10 gl. za — „mušter“, s katerim je potem popibal. Prisodili so mu 9 let ječe. — Dne 13. t. m. je dobila 7 let ječe 49letna Neža Medved, pristojna v Radeče na Kranjskem. „Stara Nežika“ je lazila skozi

okna v hiše, ko so bili ljudje v cerkvi ter odna- šala žensko obleko, — moške obleke se ni do- taknila; — obleko je potem navadno drugod „podarila“ za hrano in prenočevanje. — Isti dan se je zagovarjal 25letni hlapec Karl Hackl, ki je po raznih krajih Gor. Štajarske kradel dragoce- nosti vsake vrste pa tudi svinje iz hlevov in teliče s pašnikov. Dobil je 5 let ječe. — Dne 15. t. m. je bila obsojena 19letna Helena Pušnik od Sv. Martina pri Slov. gradcu v 5mesečno ječo, ker je zakrivila, da se ji je zdušil takoj po rojstvu nezakonski otrok. Obtožena je bila deto- mora, a dokazati se je ni dalo, da je otroka z namenom zadušila. — Isti dan je bil 27letni Jakob Mernik iz Slakove oproščen uboja na Ignaciju Prelogarju, obsojen pa je bil zaradi pre- greška telesne varnosti po § 335 v 10mesečno ječo.

K zborovanju „Zaveze“.

Kakor znano, zboruje „Zaveza slovenskih učiteljskih društev“ vsako leto v drugem mestu, v drugi slovenski pokrajini. To se zgodi iz raz- nih vzrokov: da dobi učiteljstvo, ki pride med letom le redko kedaj iz svojega šolskega oko- lišča, priliko si ogledati slovenske pokrajine, njih znamenitosti, javne uredbe itd.; razun tega se ponudi učiteljstvu dotične kronovine posebna prilika, se polnoštevilno vdeležiti zborovanja, kar se ne da tirjati od njih v oddaljeno sosedno kronovino.

Nikomur pa ni dosedaj na misel prišlo, da bi videl v takšnem učiteljskem shajanju kaj drugega, nego vsega priznanja vredno stanovsko organizacijo. Niti celjski stekliši si niso upali predlanskem, ko je zborovala „Zaveza“ v Celju, pokazati svoje prirojene besnosti.

Letos je bilo zborovanje napovedano v Go- rici. In goriška politična oblast si je nadelá kro- no sovraštva, da je proglasila „Zavezo“ za politično društvo, prepovedala vsako zborovanje, a prepovedala celo primorskemu učiteljstvu „se podati v Gorico, ako se hoče izogniti neprijetnim nasledkom“. To prepoved je ali diktirala goriškemu okrajnemu glavarju poulična sodrga, ali pa je hotela politična oblast v naprej fakinažo opozoriti.

Na pritožbo pri ministerstvu se je sicer zborovanje dovolilo, a prepovedan je bil koncert in banket.

Slovensko učiteljstvo oklenilo se je vsled tega s tem večjo vnemo resnega zborovanja, pozabilo lahko v očigled sovražnemu pritisku na nameravana razvedrila.

Zborovanje je bilo zelo obsežno, predavanja poučna in temeljita, zahteve in resolucije jed- nate. Gosp. E. Gangl je predlagal koncem svoje razprave „O delu in plači avstrijskega učitelj- stva“ naslednji resoluciji:

1. Upravni odbor „Zaveze slovenskih učiteljskih društev“ se opetovano obrni s primerno

utemeljenimi prošnjami do vseh slovenskih in hrvatskih poslancev avstrijskih, ki so zastopniki slovenskega oziroma hrvatskega naroda v de- želnih in državnih zborih, da skupno pozovejo avstrijsko vlado, da prispeva k stroškom, ki jih žrtvujejo posamezne dežele za vzdrževanje učiteljstva, toliko, da se bodo mogle njega plače urediti tako, da bodo jednake prejemkom držav- nih uradnikov zadnjih treh plačilnih razredov.

2. Upravni odbor „Zaveze slovenskih učiteljskih društev“ se obrni z ulogami do vseh avstrijskih učiteljskih zvez, da storé iste korake kot „Zaveza slovenskih učiteljskih društev“.

S posebnim ozirom na primorsko učiteljstvo so se sprejele resolucije:

1. Učiteljstvu naj se da prilika do višje stro- kovne izobrazbe; 2. plača zadnjih štirih razre- dov državnih uradnikov; 3. c. kr. učiteljišče naj se iz Kopra premesti v Trst ali v Gorico; 4. „Za- veza slovenskih učiteljskih društev“ naj vnovič prosi za avdijenco pri cesarju.

Spodnje-štajarske novice.

(Duhovniške premembe.) Č. g. kaplan Anton Srabočan je premeščen iz Laporja v Ljutomer, Jos. Weixl pa pride iz Ljutomera za beneficijata v Ptuj. V Laporje pride za kaplana č. g. novo- mašnik Fran Bratušek.

(Ponesrečil se je) 8letni sinček posetnika Janeza Lipovška iz Loznice. Oče ga je vzel seboj, ko je šel z vozom v Konjice po vino. Na potu domov je padel deček pod voz in kolesa so ga tako strla, da je v par dneh umrl.

(Slovenske razglednice za Teharje) je za- ložil znani narodnjak g. Mih. Zabukošek. Dobiti jih je v obeh prodajalnicah na Teharjih ter tudi v gostilnab. Razglednice so okusno izdelane. Nedavno je založil samo nemške razglednice za Teharje celjski slovenozrc Rasch. Proč z nje- govimi nemškimi spakami!

(Dirka v Zalcu) bode v nedeljo, dne 24. septembra 1899 ob polu 3. uri popoldne na on- dotnem dirkališču. Pred dirkanjem vrši se dirka s plemenskimi konji. 400 kron darila danih od vis. c. kr. poljedelskega ministerstva. Za triletne in starejše kobile in licencirane žrebce III šta- jarskega plemenskega okolišča z dokazano sa- vinsko pasmo. Enoprežno, daljava 2000 metrov. 140 kron prvemu; 100 kron drugemu; 80 kron tretjemu; 50 kron četrtemu; 30 kron petemu. Vloga štiri krone z zgubo vloge. Šest oglasil, ali dirka se ne vrši. I. Pričetna dirka. 240 kron; darila dunajskega dirkalskega društva. Za vse konje, kateri imajo značaj konj savinskega ple- mena. Daljava 2000 metrov. 100 kron prvemu; 60 kron drugemu; 50 kron tretjemu; 30 kron četrtemu. Vloga štiri krone z zgubo vloge. Da se dirka vrši, je treba najmanj šest oglasil. II. Glavna dirka. 360 kron, in sicer darovanih

navdušeni pravnik Bukovski, čegar domoljubno, dasiravno mirno delovanje za društvo in slo- venski narod je bilo splošno znano.

Za slavnost je bila odločena prostorna go- stilna „Pri belem jagnjetu“ v Anski ulici. Tu so se tudi na večer določenega dneva jeli zbirati dijaki, bodisi tolpoma ali posamezno; poleg teh se je zbralo tudi dokaj drugih, svoje narodnosti se zavedajočih rodbin iz mesta. Vendar že na prvi pogled po dvorani si lahko zapazil, da med zbranimi ne vlada sloga, kajti prišleci so se raz- delili v dve večji tolpi, večinoma molčali ter zrl drug drugega po strani. One prisrčnosti, ki je navadno vladala na takšnih zborovanjih, ni bilo več. Vsekako pa do javnega razpora med strankami doslej še ni prišlo, toda bati se je bilo, da pride nocoj, ako se kakemu energičnemu dejatelju ne posreči poseči vmes ter razpršiti vsaj za nekaj časa proteče nasprotje.

Ura odbije osem in predsednik „Slovenije“ pozdravi navzoče s priličnim kratkim ogovorom ter dá besedo više omenjenemu Bukovskemu. Ta se občinstvu spoštljivo prikloni ter stopi na nalašč za govornika prirejen oder v kôtu dvo- rane, ter začne govoriti s krepkim, donečim glasom:

„Slavna gospóda! Predragi mi tovariši in slovenski bratje! Po starem običaju smo se zbrali nocoj mi, ki se ponašamo kot cvet slo-

venskega razumništva, da dostojno proslavimo spomin našega pesnika Prešerna. Saj s tem, da se spominjamo svojih slavnih mož, častimo pred vsem drugim sami sebe, kajti narod, ki ne spo- štuje spomina svojih odličnih mož, pač ne za- služi, da se mu rodijo. K takšnim pa se ne smemo prištevati mi Slovenci, ki že tudi imamo nekaj takšnih veljakov, na katere smemo biti po pravici ponosni. Spominu ednemu izmed njih naj velja tudi naša slavnost nocojšni večer.

Moja dolžnost bi bila, da vam tukaj zbra- nim s kratkimi besedami opišem življenje in delovanje slavljencevo. Ker pa je dotično že itak skoro slednjemu razumniku dobro znano, kakor so znane tudi ganljive njegove pesmice, torej smatram za svojo dolžnost: obrniti nocoj vašo pozornost na nekaj drugega, s čemur bomo, ako se to uresniči, pač najbolje proslavljali slavnega našega pesnika. Spomnimo se le vsekdar, kadar nas bodo obhajale skušnjave ter se nam obetala boljša in ugodnejša prihodnost, bodisi že v tem ali drugem obziru, na našega slavljence Pre- šerna in na njegovo vztrajnost v narodni službi. V oni dóbi, ko je živel in peval on, bila je naša mila slovenščina še pravcata pastorka, katero so izganjali povsod v šolah, v uradih in v jav- nem življenju. Celó njegova izbrana ljubljenska je ni govorila drugače kakor prisiljena, on, Pre- šern, pa je nje na ljubo vendar ni zatajil, dasi-

ravno je smatral oboževano žensko za solnce svojega življenja. Kaj pa žalibog vidimo pri naših razumnih dandanašnjih? Skoraj vsa naša inte- ligenca klanja se tujemu molohu, kateremu pri- naša žrtve, ako ne v javnem, pa gotovo v svo- jem zasebnem življenju. Naši mladi akademiki, ko stopajo v zakon, jemljejo za žene — tovari- šice svojega življenja in matere svojih otrok — večinoma tujke, med tem ko imamo že domačih zavednih deklet dovolj, ki bi te tujke prav lahko, a to še dokaj bolje nadomeščale. Na ta način pa se nam odtuji že kar v zarodu toliko mla- dega naraščaja, kajti dosle še ne poznam slučaja, da bi se mlada zakonska žena obračala gledé narodnosti, ako je mož Slovenec, po možu, mar- več se le vsekdar on obrača po njej in vsaka takšna rodbina je za našo narodnost izgubljena. Te splošni in odurni napaki pa se mora napra- viti enkrat konec! Zlasti mi, slovenski vseučil- liščniki, moramo si šteti v svojo sveto dolžnost, da se tudi v tem pogledu ne izneverimo svo- jemu, že itak preziranemu in zaničevanemu na- rodu, kajti ako on ne najde opore in zaslonbe v rodbini, pa je sploh ne najde nikjer.

Na dalje pa si oglejmo pesnika Prešerna, kako čudovito mirno je sprejemal vse moralne udarce in klofute, ki mu jih je prizadevala ne usoda, marveč njegova ljubljenska, znana Prim- čeva Julika. Iz pesmij samih se dá posneti, da

od dunajskega dirkalskega društva 160 kron in badenskega dirkalskega društva 200 kron. Za konje vseh dežel in neomejene starosti in spola. Konji, kateri še niso dirkali, ali kateri so po 1. januarju 1894. leta pri katerikoli dirki dosegli hitrost 1 minute 54 sekund za kilometer ali manj, se postavijo pri startu, za vsako boljše sekundo pa 10 metrov nazaj. Daljava 2000 metrov. 200 kron prvemu; 100 kron drugemu; 60 kron tretjemu. Vloga 10 kron z zgubo vloge. Da se dirka vrši, je treba najmanj pet oglasil. Rok za oglasila: v soboto, dne 23. septembra ob 6. uri zvečer. Pozneje oglasila se sprejemajo le s podvojeno vlogo do opoldne 24. septembra. Pri dirki veljajo pravila dunajskega dirkalskega društva, ter istega rekordne določbe za avstrijska dirkališča II. razreda. Darila se izplačajo brez vsacega odbitka. Dirkalsko društvo.

Na dirkališču svira celjska narodna godba.

(Tobakarna v Žalcu) s prodajo kolekov in znamk se bo oddala tekmovalnim potom dne 3. oktobra ob 11. uri dopoldne pri finančnem ravnateljstvu v Mariboru.

(Vabilo) k otvoritvi Hausenbichler-jeve kočice na Mrzlici dne 28. t. m. s sledečim sporedom: 1. odhod od Žalca točno ob 7. uri zjutraj; 2. sredi pota na Mrzlico v novo ustanovljeni gostilni kratek počitek in okrepčanje; 3. ob 11. uri dopoldne blagoslovljenje križa in kočice; 4. otvoritev kočice in izročitev iste v last „Slov. planinskega društva“; 5. podpisovanje spomence, katera se bode vložila v vogelni kamen kočice; 6. prosta zabava. P. n. vdeležnikom se še javi, da se bode pri koči točilo dobro vino — z jedili pa se naj vsak sam preskrbi. Iz Žalca do pod Mrzlico je eno uro peš hoda po ravnem; za to pot bodo preskrbljeni vozovi na lestve. Kdor želi sedež na vozu ali morda tudi nosača, naj to naznani izvrševalnemu odboru vsaj do 26. t. m. Odbor sploh želi, da bi se mu — ako mogoče — naznanila vdeležba, da vé preskrbeti zadostno množino pijače. Med prosto zabavo zapeli bodo združeni žalski in gotoveljski pevci, priredile se bodo razne igre in veselice in eden ali dva godca skrbela bodeta za primerno godbo. Ako bi dne 28. t. m. deževalo, vršila se bode otvoritev kočice dne 5. oktobra t. l. pri vsakem vremenu. Dne 27. t. m. gorel bode vrh Mrzlice velikanski kres. Torej:

„Prid' vrh planin
Nižave sin!“

Izvrševalni odbor.

(Iz Šoštanjca.) Dolgo časa smo mislili o našem konzumnem društvu, kajti nismo vedeli ali taisto deluje, ali leži v agoniji, ali je že zapalo. Danes nam je pa dana priložnost poročati, da naše društvo v kljub nemškutarskim pritiskom in v kljub nekemu nasprotstvu od Slovencev — dobro, da jako dobro prospeva. Tekom 1. leta pristopilo je 150 članov, kateri so potre-

bovali blaga za 10.284 gl. 37 kr.; in iz bilance je razvidno, da ima društvo sedaj 497 gl. 40 kr. čistega dobička, kateri se vpoštevajo kot rezervni zaklad. Iz teh števil je posneti, da je vodstvo dobro. Če se pa vpoštevajo naše razmere, potem smemo reči, da je ta dosega še le mali del tistega, kar bi moralo konzumno društvo v slovenskem Šoštanju doseči. Treba je torej, da se ne poneha z delom, temveč da se z vsemi močmi in brez mlačnosti nadaljuje pričeto delo, in da se doseže, na kar se dela. Da je pa to mogoče, je potreba dobrega in večjega prodajalca in vztrajnega odbora, in vspehi ne bodo izostali. Narodne veletržce pa opozarjamo na naše društvo, ter prosimo naj nas podpirajo, kajti pri nas se ne gre za bratoboj kakor na Kranjskem; pri nas se deluje na ožjo zvezo ljudstva v prid naroda slovenskega. Kakor nemčurški Celjani proti Slovanom, tako mi proti nemčurjem! Torej na delo za dom in rod!

(Železnica Velenje-Kamnik.) Naš državni poslanec vitez pl. Berks, je bil dne 5. t. m. pri železniškemu ministru na Dunaju ter se mu je posrečilo izprositi zagotovilo, da se bodo prihodnje spomlad podrobni načrti za to železnico izdelali na državne stroške. Da pa se določi tem prej črta, po kateri se bo zmerilo, odpošlje še to jesen železniško ministerstvo c. kr. stavb. svet. Konstantina viteza pl. Chaberta, da ukrene vse potrebno na licu mesta ter sporoči osebno o vspehih našemu poslancu.

(Na Menini planini) je bilo letošnjega leta do 25. avgusta 159 oseb vpisanih v spominsko knjigo v „Gornjegrajski koči“. Opozarjamo naše čitatelje na krasen razgled z Menine planine in na popolnoma netežavno in nikakor ne nevarno pot na njo. Zaznamovana so sledeča pota z rdečo barvo: iz Vranskega, na Lipo, na Pikla (kmet), na Ščavnico (krasen razgled) in po vsej planoti do „Gornjegrajske kočice“ (3—4 ure) iz Bočne naravnost do „Gornjegrajske kočice“ (2 uri) istotako naravnost iz Gornjegrada do kočice (2 in pol do 3 ure) in iz Tuhinja na Kranjskem. V „Gornjegrajski koči“ se sicer nahaja vsa potrebna kuhinjska in jedilna posoda itd. — vendar naj vsak prinese jedilo in pijačo seboj. Prenočuje lahko v sobi do 40 oseb. Ključ se dobivajo na Vranskem pri Schwentnerju, v Bočni pri Feržemu, v Gornjemgradu pri Kocbeku in Šijanču, v Tuhnju pri Žavbeju, v Špitaliču pri organistu Koprivšekju. Ključ ima tudi volar pastir na planini, vendar se naj vsak prej preskrbi s ključem, ker je po dnevu volarja težko doma najti, ker celi dan pase po planini. Za prenočišče je plačati 30 kr., udje plan. društev plačajo polovico. V podstrešju plača se pa le 20 kr., oziroma polovica. Dijaki, ki imajo legitimacije so oproščeni pristojbin. Večje družbe, ki nameravajo iti na Menino in rabiti kočico, naj prej naznanijo svoj prihod načelništvu Savinske podružnice „Slov.

plan. društva“ v Gornjemgradu, da se ukrene vse potrebno. Sedaj je najlepši čas iti na planine, ker je zjutraj navadno lepo vedro vreme in razgled krasen. Z Menine se vidi ves Spodnji Štajar, Kranjska do Nanosa in Snežnika, del Koroške itd. Najlepši pa je izgled na Ojstrico, Grintovec in druge vršace Savinskih planin.

(Shod v Laškem trgu.) V nedeljo, dne 24. t. m. ob 3. uri popoldne skličeta gg. državni poslanec vitez pl. Berks in deželni poslanec ter namestnik dež. glavarja dr. Jos. Serbec volilni shod v pivovarni § 11. Pridejo pa še drugi govorniki. Ljudstvo se na ta važen shod opozarja.

(V Šmihelu nad Laškem) v slavnoznani božji poti bode letos cerkveni shod dne 1. oktobra t. j. na Roženkransko nedeljo.

(Krajni šolski svet v Št. Rupertu nad Laškimi trgovi) še vedno kupuje za ondotno šolo tiskovine pri sovražniku Slovencev Raschu. „Dokler ima medved še gnilih hrušek, ne boji se lakote!“ a za šentrupertske krajni šolski svet in šolsko vodstvo pa: „Kdor svojega rodu ne spoštuje, tega šiba božja kaznuje!“ in „Kdor materin jezik zaničuje, tudi matere ne spoštuje!“

(Razkričano nemško društvo „Südmark“), ki spravlja v slovenske kraje nemške trgovce posle itd., kupuje med Slovenci za Nemce posestva, ima tudi v Št. Rupertu nad Laškimi trgovi svoje nevedne podpornike. Ondotni kramar namreč kupuje v Celju pri naših nasprotnikih, ki mu obesijo v razprodajo „Südmarkine užigalice“ (biglice) in šentrupertske jih pridno kupujejo ter dajejo dobiček temu sovražnemu društvu. Mi vemo, da se to godi iz nevednosti; zato pričakujemo, da bode tamkajšna inteligenca in zavedni možje odprli oči in pometli te smeti in narodne grehe iz svojega kraja.

(Schescherkotova grožnja.) V Planini se posvetujejo narodnjaki, da bi si ustanovili posojilnico. Uskok Schescherko slutni, kako bi potem zginil njegov nemčurški vpliv pri zadolženih mu kmetičih. Zato pa plaši narodnjake, naj opustijo misel na slovensko posojilnico, sicer da bo on s Schwallerjevimi „adjunktom“ ustanovil nemško posojilnico. Župan Schescherko menda misli, da je posojilnico tako lahko ustanoviti, kakor njemu škatljo „šmira“ prodati.

(V Zabukovju nad Sevnico) bodo meseca oktobra občinske volitve. Zopet se je našel mož, podoben nečastno odstavljenemu županu tajč — Požunu, ki se sili na županski stol. Ta je šentlenarski kramar, navadna nemčurška zgaga. Zabukovčani izognite se taki nesreči! Sedajni župan Božič je pošten in naroden možak, ravnotako njegov tajnik Alič. Kaj vam je treba ve liko izbirati!

(Občina Videm) ima še vedno samo nemški občinski pečat. Sramota!

(Okrajni zastop brežiški) še ni potrjen. Nevarnost je vsled tega velika, da pride okrajni

je bil pripravljen žrtvovati za njo celo življenje, toda kaj je žel za to velikansko svojo ljubezen in naklonjenost? Ničesar drugega, nego zasmeh in preziranje! Vendar pa radi tega ni klet roke, ki ga je tepla; ni hrepenel po maščevanju radi takega postopanja, kakor bi bil nemara to učinil kdo drugi na njegovem mestu, marveč zavedaje se svoje dolžnosti, je vztrajal v narodni službi do konca dnij svojega življenja. Iz tega pač lahko posnamemo nauk, da moramo koristiti svojega naroda dokaj višje ceniti od svojih zasebnih; da ne smemo obupati in postajati malosrčni, ako nam v življenju ne gre vse po sreči. Saj se Slovenci nahajamo zmerom v takšnem položaju, da imamo navadno smolo povsod, česar koli se poprimemo, toda to nas še ne opravičuje, da bi se morali izogibati podjetij, katera srečno dovršena, bi donasala našemu narodu prospeh in blagostanje. „Vsi za ednega in eden za vse!“ to bodi naše geslo in dasiravno v tem znamenju svoje številne nasprotnike ne zmagamo, si vsaj ogradimo ž njim pred njih navalom kolikor toliko svojo domovino ter se ohranimo za slovanstvo in za srečnejšo bodočnost.

Toda tu me zopet silijo okoliščine, da se naj dotaknem nečesar, kar bi najrajše prekoračil z molčanjem. V mislih imam znano našo neslogo in prepir med brati, med sinovi edne in iste matere, ki se je v poslednjem času zatrosil med

nas. Saj slednji, ki v resnici ljubi svoj narod ter mu želi srečno prihodnost, sam jasno razvidi, da nam Slovincem ni dosle še toliko škodoval tuj sovražnik, kateremu smo se znali složno ubraniti, nego ta domač razpor, ki dela nas maloštevilne Slovence v oči naših nasprotnikov še bolj malenkostne. Zares boljšega sredstva za naše ugonobljenje si niti naš najhujši sovražnik ni mogel zmisлити. Kadar torej premišljujem to medsebojno borbo, zdi se mi, da Slovenci ne hodimo več v solčnih žarkih pri belem dnevu, marveč, da tavamo v temni noči brez zvezd in svetlobe lune. Res, da še čujemo časih semtertje popevati ono znano Prešernovo „Luna sije“, vsekako pa bi se ob luninem svitu moralo jasneje poznati in razločiti to, kaj nam služi v prid in kaj v pogin, kakor to razločujejo mnogi izmed naših dandanašnjih. Imejmo vsikdar v spominu star, toda resničen pregovor, da „sloga jači, a nesloga tlači“, kakor tudi oni znani rek, da „kdor noče imeti Slovenca za brata, imel bo tujca za gospodarja“. Ko bi se po spoznanju teh resnic vendar le našli še ljudje, ki bi videli v prepiru našo rešitev, pa smemo brez greha trditi, da takšnim Slovincem niti luna ne sije, marveč da jih luna trka. Torej slavna gospe, dragi mi tovariši in bratje! ker mi nočemo veljati za prismojene, ker želimo prvi dati drugim zgled prave bratovske sloge, torej podajmo si

nocoj roke ter prisezimo, da odstranimo iz svojih src vse sovraštvo in mrznjo do lastnih bratov. da drug z drugim kolikor le mogoče potrpiamo ter tako ne dajemo povoda k daljši neslogi in prepiru. Le tedaj, ako to storimo, bomo najbolje proslavljali spomin našega slavljence in trpina Prešerna; le tedaj smemo z mirno zavestjo upati in pričakovati, da nam neha enkrat „sijati luna“, marveč da nam zasveti jasno in toplo solnce boljše prihodnosti. Dá, bratje, ako to, kar smo nocoj sklenili, dejanski izpolnimo, pa se s tem pokažemo pred svetom za vredne potomce našega slavnega pesnika, kateremu zakličemo sedaj z ednim glasom trikratno „Slava!“

Govornik zapusti oder, po dvorani pa jame odmevati klic: „Slava, slava Prešernu!“ in privrženci nasprotujočih si strank si sežejo v roke ter se jamejo po vrsti objemati. Na to si napolné čaše z vinom in jeden novi govornik predlaga, da jih izprazni vsi na poživiljenje in okrepjenje prave bratovske sloge med društveniki „Slovenijani“. Ta poziv je bil soglasno sprejet in steklene čaše so zažvenketale.

Tako so proslavljali slovenski vseučiliščniki onega leta v nemškem mestu spomin dičnega pesnika Prešerna. Upam, da ne bo odveč, ako zakličemo tudi mi: „Slava njegovemu spominu!“ (Konec.)

šolski svet za šest let zopet v nemčurske roke. (Žalibog se je že zgodilo! Izvoljeni so: Avgust Faleschini, dr. Leuschner, baron Moscon, Josip Ornig, in dr. Wiesthaler. Opomba uredništva.) Nemški okrajni zastop je deloval itak čez postavno dobo. Slovenski poslanci, kaj pa porečete k takemu postopanju?

(„Bralno društvo na Dobrni“) priredi dne 24. septembra t. l. ob 3. uri popoldne v Braunerjevi dvorani svoj občni zbor. V sporedu je govor o socializmu, petje, deklamacija, poročilo odborovo in nazadnje srečolov. Odbor vabi k obilni udeležbi vse prijatelje okraja, da se slovenski čut zopet okrepi tembolj, ker se ravno tukaj nemštvo silovito vceplja in širi.

(Ustrelil se je) v Slov. Bistrici dne 14. t. m. poročnik Weidinger. V Pragarskem pa se je hotela umoriti poštna upraviteljica Prähauser. Prerezala si je žile na rokah, a našli so jo še živo.

(Ptuj je razburjen!) Nemški listi pripovedujejo v edni sapi strašni dogodek iz Ptujja. Dne 10. t. m. je bila v mestni cerkvi poroka. To še ni nič strašnega, a ta poroka je bila — slovenska. Odkar stoji ptujška mestna cerkev, se še baje v njej ni slišala slovenska beseda? No, sedaj je ptujskim Nemcem še to devištvo „omadeževano“, ali ni to za „zbežati“? Razburjenje in razdraženje meščanov je baje nepopisno. Mimogredé se spomni isti nemški list, da so „neznani“ nemški zlikovci zamazali krasni in dragi sliki Slomškega in Komenskega na slovenski deški šoli v Ptujju; toda kaj to, slike se dobijo tudi druge za denar, a slovenska beseda se ne da zbrisati, če se je enkrat izustila v ptujski cerkvi. In znova so zalile solze ves ptujski Jeruzalem.

(Novo bralno društvo) so ustanovili pri Sv. Barbari v Halozah.

(Frankovci pri Ormožu.) Umril je dne 12. t. m. v ormoški bolnišnici kmet Martin Šulek v starosti 34 let. Hotel je v nedeljo popoldan pri domu natresiti z drugimi pomagači sliv, šel na drevo, katero pa se je pod njegovo silno težo zlomilo. Padel je doli tako nesrečno, da si je zlomil hrbtišče in se poškodoval še znotraj. Težko bolnega so prepeljali v ormoško bolnišnico. Tretji dan potem je tam v Gospodu zaspal.

(Samovoljnost okrajnega glavarja.) Slovenske občine gornjeradgonskega okrajnega glavarstva morajo dan na dan občutiti jezljivost ondotnega okrajnega glavarja. Tako je ta glavar slovenski občini Ščavnica kratkomalo v svojem uradnem listu prepovedal običajni živinski sejem, ker se je pri glavarju okr. živinozdravnik pritožil, da mu plačuje občina premalo odškodnine. Še le na ustno pritožbo občinskega odbora je namestništvo glavarjevo prepoved razveljavilo. Vendar je imela občina veliko škodo, ker je mnogo kupcev prepoved bralo ter izostalo. Slovenske župane vodi ta glavar za nos; povabi jih namreč k uradnemu dnevju, a potem pa se ne more spomniti, kaj jim je hotel povedati. Nestrpno pa še le sovraži slovensko uradovanje, oziroma take poskuse, ker v istini si ne upa nobena občina glavarstvu slovensko dopisovati. Lansko leto je vložil krajni šolski svet Sv. Ane na Krembergu svoje letne račune v slovenščini. Okrajni glavar se je strašno razburil, takoj poklical ves odbor k opravičenju v Radgono ter prisilil, da so se slovenski računi odtegnili. Slovensko ljudstvo je premalo poučeno o svojih pravicah ter se brez potrebe trese pred radgonskim samodržcem. Tudi „pokojni“ Tax v Brežicah in Zoff v Slovenjemgradu sta hotela uvesti absolutizem, toda burja pravičnega maščevanja nju je odnesla.

(Blizu Cmureka) je pogorel 17. t. m. velik umetni mlin Franca Trummerja. Škode je okoli 27.000 gld.

(Poštnim praktikantom v Mariboru) sta imenovana gg. Anton Kasič in Adalbert Pučelik.

(Kat. slov. politično in gospodarsko društvo s sedežem v Jarenini) priredi v nedeljo, dne 24. septembra t. l. velik političen shod v prostorih g. Martina Cvilaka v Jarenini s sledečim sporedom: 1. Poročilo tajnika in blagajnika o društvenem delovanju in gospodarstvu, nato volitev novega odbora. 2. Današnje stiske kmečkoga stanu, govori g. predsednik Fr. Thaler iz

Št. Ilja. 3. Delovanje slov. poslancev v Gradcu in politični položaj, poroča g. deželni poslanec dr. Fr. Rosina iz Ljutomera. 4. O koristi in potrebi zadrug, poučuje g. Ivan Stanovnik iz Horjula na Kranjskem. Začetek točno ob pol 4. uri popoldne. Rodoljubi, kmetje, skrbite za obilno udeležbo, pridite vsi na ta zbor, na katerem se bo veliko razpravljalo o izboljšanju žalostnega kmečkoga položaja! Utrdimo našo mejo s splošno gospodarsko organizacijo, pa bomo zaprli pot protivnikom našim v naše lepe slov. kraje!

(Umril je v Gradcu dne 18. t. m. vseučilišni profesor dr. Borysiekiewicz, magister porodništva in predstojnik oftalmološke klinike.

(Veliko povoden) so imeli pretečeni teden na Gornje Štajarskem, pa tudi Avstrijskem in Solnograškem. V Gmundenu so na povelje okrajnega glavarja vlačili debela in brune izpod mostu. Med delom pa se most poruši in 12 delavcev je zginilo v valovih pred očmi velike množice, ne da bi jim bil mogel kdo pomagati. Tudi Donava je nenavadno narasla, sam Dunaj je bil v nevarnosti. Južna žel., cesar Franc Jožefa in zahodna železnica so bile pretrgane. Pijonirji vseh avstrijskih garnizij so koncentrirani v preplavljenih pokrajinah. V Murični dolini je odneslo do Brucka 13 mostov. Tudi Mura je v svojem gornjem toku močno narasla. V Ebensee je voda odnesla 17 hiš.

Druge slovenske novice.

(Osebnosti) Stolnim kanconikom v Ljubljani je imenoval cesar č. g. Ivana Sajovic, župnika v Slavini. Učitelj g. A. Sič pri Sv. Vidu nad Ljubljano je imenovan učiteljem na mestni dekliški višji šoli v Ljubljani.

(Premeščen) je profesor g. Al. Tavčar iz Kočevja v Ljubljano.

(V pokoj) je šel dež. sodni svetnik v Ljubljani, g. Karol vitez Strahl ter je dobil tem povodom naslov višjesodnega svetnika.

(Celjski napadi pred ljubljanskim mestnem zastopom.) V seji mestnega sveta dne 19. t. m. je govoril župan Hribar o nemških napadih na Slovence in Čehe ter izrekel obžalovanje, da ni oblast prav nič branila Slovence. Obč. svetovalec Prosenc je predlagal, da je odbor izrekel svoje ogorčenje nad celjskimi dogodki. O teh sklepih se je obvestil tudi praški župan.

(Ljubljanske novice.) Vojaštvo ljubljanske posadke z godbo in rezervisti se je povrnilo z vaj, in dijaki vseh šol so pričeli zopet šolsko leto. Ljubljana je postala zopet živahna. Mestni zbor je pričel s sejami, v katerih se bo zopet marsikaj koristnega za mesto in njega prebivalstvo ukrenilo. V kratkem se prične z gradbo dekliške ljudske šole na Sv. Jakoba trgu, z ljudsko kopeljo in ubožnico. Vlada je pričela s gradbo justične palače, dežela z gradbo deželnega dvorca. Zasebnih novih hiš bo letos dodelanih 15. Električna železnica se prične graditi še letošnjo jesen ali najkasneje meseca marca prih. leta. Ker je višja gimnazija dodelana, preseli se zavod tja čez mesec dni. Poslopje gluho-nemnice je nad polovico dodelano. Draginja je v Ljubljani na vseh črtah že neznosna.

(Potres.) V ponedeljek jutraj ob 6. uri 15 minut je bil okoli Ljubljane do Škofjeloke precej močen potres. Škode ni napravil posebne.

(Shod slovenskih poslancev.) Danes dne 22. t. m. so se zbrali v Ljubljani slovenski poslanci na pogovor o političnem položaju in bodočem zadržanju v drž. zboru.

(Hrvatje za Prešerna.) Iz karlovškega okraja je poslalo pet kmečkih občin primerne prispevke za Prešernov spomenik od 2—5 gld. Iz Štajarske, Koroške in Primorske pa še ni niti edna občina v ta namen kaj poslala. Ali ni to že več nego brezbriznost!

(Stoletnica Blaža Potočnika), ki se je vršila pretečeno nedeljo v Št. Vidu nad Ljubljano, je zopet pokazala, kako znajo Slovenci častiti svoje duševne velikane. Slavnosti se je udeležilo mnogo društev z zastavami. Slavnostni govor na grobu slovenskega pesnika Bl. Potočnika je imel sloveči naš govornik, profesor dr. A. Medved iz Maribora. Njegov nedosežni govor je kar očaral nebrojne goste.

(Umril je) v Litiji dne 14. t. m. najstarejši kranjski odvetnik g. dr. Julij pl. Wurzbach. Dasi rododom Nmec, je bil vsikdar na strani Slovencev ter je pridno podpiral vsakovrstna dobrodelna in narodna društva. Blag mu spomin!

(Zlate maše.) V Novem mestu je obhajal zlato mašo frančiškan, umirovljeni gimnazijski profesor č. o. Ladislav Hrovat, v Pazinu umirovljeni gimnazijski profesor č. o. Julij Brunner, v Kamniku pa umirovljeni učitelj ljudske šole, č. o. Celzus Novak.

(Hranilnico in posojilnico) so ustanovili v Semiču na Kranjskem.

(Žumberško vprašanje) še ni rešeno, temuč bo prišlo isto na dnevni red v hrvatskem deželnem in avstrijskem državnem zboru. Deželna komisija je pač dognala, da spada ta kos zemlje k Hrvaški, a avstrijska vlada se najbrž dosti ne briga za predložene ji dokaze, ki so ji došli v posebni spomenici ter tudi skupne komisije ni odredila.

(Cesar na Koroškem.) Sprejem se je izvršil natanko po označenem sporedu. Kjerkoli se je pokazala čestitljiva, a vendar še tako čila cesarjeva oseba, ni hotelo ponehati navdušenje ljudstva. Posebno mnogobrojni so bili klici slovenskega ljudstva, marsikje je živio klicanje preglasilo nemške klice. Cesar je bil vidno ganjen. Daroval je visoke svote za pogorelce v Smerčah, za dobrodelna društva, za mestne in okoliške uboge. Dne 19. t. m. so se završili zanimivi cesarski manevri, na kar je cesar zapustil Koroško.

(Velik požar.) Pretečeni petek, dne 15. t. m. je prenočeval 47. pešpolk v Smerčah pri Rožeku. Ko so si napravljali vojaki ležišča, vrgel je nek vojaški godbenik na skednju kup slame na svetilko, katera se je vsled tega raznesla in hipoma je bilo vse v požaru. Zgorelo je 14 poslopij, cerkev in mnogo vojaške obleke, tornister in pušk.

(Barkovljani) so izrekli na zadnjem shodu političnega društva „Edinost“ da prestopijo v pravoslavje, ako jim škofijski ordinarijat ne pošlje župnika, ki bi ustrezal ondotnim odnosjem.

(Politično društvo „Edinost“) je na zadnjem javnem shodu v Barkovljah sklenilo naslednjo resolucijo: „Pozivljajo se slovenski in hrvatski poslanci v slovanski kršč. narodni zvezi na Dunaju, da interpelirajo osrednjo vladu, ali je postopanje tržaškega namestnika v soglasju z njenimi intencijami in načeli ali ne? Ako ne kaj misli c. kr. vlada ukreniti, da se da zadoščanje žaljenemu slovenskemu in hrvatskemu narodu na Primorskem in da se to postopanje ne nadaljuje? Ako pa osrednja vlada soglašja s svojim namestnikom v Trstu, ali hočejo iz tega izvajati potrebne posledice!“

(Novo slovansko podjetje v Trstu.) Kakor morajo razvideti cenjeni čitatelji iz inserata, ki ga priobčujemo danes, je tvrdka R. Pretner otvorila novo spedijsko poslovnico v Trstu. Gosp. Pretner je po mnogoletnem poslovanju izborna izvežban v spedijski stroki in hoče svoje podjetje zasnovati v čim večjem obsegu, tako, da bo mogel ustrezati naročilom iz vseh slovanskih pokrajin Avstrije. Priporočamo ga najtopleje našim trgovcem, ki imajo zvezo s Trstom.

(V novo hrvaško gimnazijo v Pazinu) se je vpisalo 128 učencev! Sedaj pa naj trdijo brezvestni lahoni, da tega zavoda istrskim Hrvatom in Slovcem ni trebalo! Rodoljubi so tudi že ustanovili „Djačko pripomočno društvo“.

(Za italijansko gimnazijo v Pazinu) najhujše agitira sam dež. odbor istrski. Razpošiljal je raznim občinam pismene dopise, naj prijavijo, koliko učencev se namerava iz občine vpisati v italijansko gimnazijo. Tak dopis je dobila tudi popolnoma slovenska občina Jelšane, ki je odgovorila s — protestnim sklepom zoper italijansko gimnazijo. Razočaranje!

(Istrski deželni zbor) se skliče k prihodnjemu zasedanju še v Koper, toda v tem zasedanju predloži vlada zakonski načrt, da se določi Pulj za sedež dež. zbora.

(Nova tiskarna.) Škof Mahnič je ustanovil na Krku lastno tiskarno v škofijski palači.

Druge avstrijske novice.

(Državni položaj.) Ko to pišemo, se že najbrž odločitev pečati. Predsedniku Fuchsju se ni posrečilo privabiti nemške stranke k spravnim konferenci, tudi grof Thun je obupal. Odločitev je v rokah cesarja, h kateremu se je podal Thun v Meran. Skoraj gotovo je, da mu po razloženju položaja ponudi svojo demisijo. Kaj pride potem? Najbrž uradno ministerstvo, ki zadovolji pretirane nemške zahteve. Nemški listi že nekako zmagonosno prorokujejo, da se z grofom Thunom umaknejo tudi jezikovne naredbe. Razun te zausnice pa bo deževalo na Slovane še drugih več.

(Žrtva Dreyfusove obsodbe.) Avstrijski vojni atašé v Parizu, polkovnik Ferdinand Schneider je odstavljen od tega mesta, kateri dogodek je v zvezi z Dreyfusovo zadevo.

(Shod slovenskih časnikarjev v Krakovem.) Za ta shod je določen naslednji program: V petek 22. t. m. prihod udeležnikov, ki naj se zglase pri komitétu „Hotel Saski“, zvečer prijateljski sestanek istotam. V soboto 23. t. m. ob 8. uri dopoldne maša, ob 9. uri prva seja shoda v mestni dvorani. Na dnevnem redu bo: Ogovor urednika g. Chylinskega, odobrenje poslovnega reda, volitev predsedništva, poročilo urednika dr. Beaupréa „O nalogah in smotrih slovenskega časopisja v Avstro-Ogrski“ in poročilo urednika Svetozara Vajanskega „O slovenski vzajemnosti v časnikarstvu“. Popoldne si ogledajo udeležniki mesto, zvečer ob 8. uri pa bo „raut“, ki ga jim priredi mesto Krakov. V nedeljo, dne 24. septembra ob 9. uri dopoldne druga seja shoda. Na dnevnem redu sta poročila urednika Prokopa Gregra v stvari ustanovitve slovenske korespondenčne pisarne in urednika dr. Sokolowskega: O potrebi ustanovitve slovenskega organa v francoskem ali nemškem jeziku. Ob 5. uri popoldne banket, ob 8. uri zvečer gledališka predstava. V ponedeljek dne 25. t. m. ob 9. uri dopoldne tretja seja shoda. Na dnevnem redu je poročilo urednika F. Hovorke o ustanovitvi zveze slovenskih časnikarjev in določitev mesta prihodnjega shoda. Popoldne narede udeležniki izlet v Wieliczko.

(Grof Vladimir Dzieduszycki), bivši gališki dež. maršal je umrl dne 18. t. m. v svoji graščini v Poturzici. Bil je velik dobronik in ljubljenec poljskega naroda.

(Trgovska izobrazba na Hrvaškem.) V Zagrebu otvori vrlo trgovsko društvo „Merkur“ s 1. oktobrom t. l. tretji svoj tečaj večerne dvo-razredne trgovske šole, ki bo trajal šest mesecev. V tem tečaju se poučujejo udje brezplačno: trgovsko računstvo, navadno in dvojno knjigovodstvo, dopisovanje, komptoarna dela, trgovsko in menično pravo, narodno gospodarstvo, finančialno znanstvo ter hrvaški in nemški jezik. Poučujejo profesorji višje trgovske šole. Isto društvo otvori letos posebni trgovski tečaj za ženske, ako se oglasi vsaj 15 učenk. Ali bi ne mogli Slovenci v tem oziru posnemati Hrvate, n. pr. v Ljubljani ali v Trstu?

(50letnica tragične smrti mažarskih narodnih boriteljev.) Dne 6. oktobra t. l. preteče 50 let, ko so usmrtili v Aradu 13 mažarskih generalov zaradi vdeležbe na revoluciji. Isti dan je storil narodno-mučeniško smrt v Budapešti grof Bathiany. Mestni zastop v Budapešti je sklenil, ta dan okrasiti grobove mučenikov v Aradu ter onega v Budapešti. Enak sklep je storila tudi neodvisna narodna stranka. Razun tega se bo delalo na to, da se priredé ta dan žalovanja po celi Ogrski.

Ogled po širnem svetu.

(Dreyfus pomiloščen.) Ministerski svet je pomilostil na 10let ječe obsojenega Dreyfusa, ter je bil isti že 19. t. m. prost. Sedaj bo menda ta brezkončna zadeva enkrat zaspala in razne jermijade ne bodo več vznemirjale ne francoskega, ne ostalega evropskega ljudstva.

(Vojna med Angleško in Transvaalom) napoči najbrže v kratkem. Obe vlasti se oborožujeta ter pomikata svoje čete proti mejam. Transvaal postavi 40.000 do 46.000 mož, ker je vsak od deških do starčevih let za orožje; Angleška pripelje vojaštva iz Indije, kolikor ga bo sploh tam pogrešati mogla.

(Nemčija proti avstrijskim radikalcem) Saksonske policijske oblasti imajo ukaz, da preprečijo vsako nastopanje nemškonacionalnih poslancev iz Avstrije na pruskih tleh ter tudi ne smejo več dovoliti protiaustrijskih prirediteljev onkraj mej. Ali je pruski vladi za resnobo, ali le zopet hlini zvezno pobratimstvo?

(O „napadu“ na Milana) še obsodba ni izrečena, dasi obravnava traja že nad teden dni. Pri obravnavi dne 18. t. m. je izpovedal priča Milojevič, da je provzročitelj napada — črnogorski knez Niko. Seveda je tudi ta priča govorila po pritisku Milana, ki vsekakor potrebuje za svojo komedijo tudi nekaj uglednih mož. In res je srbska vlada takoj odpoklicala svojega zastopnika polkovnika Mašina iz Črnogore. Bolj okorne pretveze si pač Milan ni mogel zamisliti. Dan pred začetkom obravnave so našli v ječi — obešenega okrožnega načelnika Angjeliča. Sam se ni mogel obesiti, ker se ni imel s čim. Milan je imel vzroke se bati njegove izpovedi, za to pa je namignil, in reveža ni bilo več med živimi. Pred zaključkom obravnave je napadalec Knežević svečano izjavil, da so vsi soobtoženci nedolžni, da ni imel nobenega somišljenika, nego je imena tožencev le navedel, ker je mislil, da si na ta način reši življenje. To izjavo je po novil pod opetno prisego. Milan je razkrinkan.

Dopisi.

S Teharjev. Naš „Eksbürgermeister“ Valentin Kovač ne da miru. Sicer kar se njegove osebe tiče, skoraj ni vredno, da bi pameten človek kaj o tem kmetskem odpadniku in renegatu govoril, ker pa hoče igrati med našimi nemčurji važno vlogo, si ga moramo vendar nekoliko ogledati. Da se razvidi, kaj zamore nemčurska strast in zavist, navedemo to le: Lansko leto smo imeli tukaj občinske volitve, pri katerih je Kovač upal in se zanašal, da ga bode moč njegovih sodrugov zopet na županov stol posadila, pa revež ni imel sreče in njegova nada se je spremenila v prah. Iz same nemčurske hudobije se dogovori z nekaterimi sodrugi in sklene: ker nismo zmagali pri volitvah, očrnilo zopet izvoljenega župana pri deželnem odboru v Gradcu češ, da z občinskim premoženjem nepošteno gospodari. Sklenjeno, storjeno. Seveda naš nemški deželni odbor pošlje kmalu svojega uradnika v občino, da pregleda občinske račune. Našel prav za prav ni družega, kakor da je župan plačal dvema svetovalcema, ki sta zraven c. kr. geometra ves dan okoli po občini hodila, za njih trud in zamudo po 2 gld., kakor tudi za pregledovanje po toči storjene škode. Tudi je deželni odbor razsodil, ker ni bila občina opravičena obč. tajniku 12 gld. 50 kr. povrniti, katere je bil moral pri sodnji kot globó plačati. Ravno tako je tudi deželni odbor presodil, da je gosp. župan svoto po 4 gld. 42 kr., katero je g. c. kr. geometer v Celju za razmerjenje obč. sejmišča prejel — dvakrat računil, pri čemur pa se je deželni odbor zmotil, ker gosp. geometer je res dobil in sicer dne 28. junija 1897 4 gld. 43 kr. in dne 28. novembra istega leta pa 4. gld. 42 kr., prvi znesek po c. kr. glavni davkariji v Celju, drugi pa se mu je izročil osebno v tukajšnji pisarni.

Gosp. župan Jožef Rebov, kateri je znan vrl narodnjak, skoz in skoz poštena in blaga duša, prijazen proti vsakomur, varčen in pošten gospodar najsibode s svojim, kakor tudi z obč. premoženjem, je dobil to rešitev od dež. odbora meseca avgusta t. l.

To rešitev nemškega dež. odbora si pač lahko vsak pošten Slovenec tolmači. Seveda se je tudi tožitelju Kovaču o tem uspehu naznanilo. Ko je pa renegat Kovač to naznanilo prejel, bil je zavzet od prevelikega veselja; takoj je priskrbel, da se je ta rešitev štaj. dež. odbora v polni vsebini razglasila v „Celjski žabi“. Ko je prišel pred nekaterimi dnevi v tej zadevi v obč. pisarno, vprašal ga je tajnik: „Zakaj delate krivico sedajnemu g. županu, ki je itak nepri-stransk, in vstreže vsakemu človeku enako, naj si bode slovenske ali nemčurske stranke, kar pri vas oče, Kovač, poprej ni bilo.“ — On pa mu odgovori: „Tega je sama politika kriva!“ „A tako, politika je kriva, ker vi ste vendar Nemeč?“ —

„Nemeč ravno nisem, pa slovenskega jezika se tudi sedaj na starost ne bodem učil.“ je bil njegov odgovor. Na kar mu je obč. tajnik pač primerno osvetil, ko mu je rekel. „Bodite že enkrat pameten, za vas je že pa res čas, in delajte pokoro za svoje grehe, katere ste radi svojega naroda storili.“

In končno pa vprašamo bivšega župana Kovača, kako ste pa vi z obč. premoženjem gospodarili? — Ali si upate poštenemu človeku v obraz pogledati? Kdo je bil kriv tožbe s Teharčani, katera je veljala čez par tisoč! Potem pa še tudi pomislite na občinsko bolnišnico in občinsko pokopališče, ni res, tam je bilo za vas kruha?

Iz Savinske doline nam piše zavedni kmet tako-le: Zares čudno se nam pač dozdeva, g. urednik, da so vsakokrat, kadar nam hočete razložiti kako junaško zgodovino celjskih ali drugih nemčurjev, najvažnejši stavki zaplenjeni. Kaj pomeni to, pač tudi kmetje lahko uganemo. Dobro so nas poučili ti ostudni izdajalski hinavci. Če vidijo, da imamo kmetje groš, tedaj znajo slovensko, oh, in kako lepo in priliznjeno sladko govorijo, tako, da more slednjco srce mehko postati in kupiti za zadnji krvavi krajcar. Tedaj nam pač ni potreba nemško znati, tedaj že znajo oni čisto slovenščino; tedaj je imeniten naš jezik. Kakor hitro se obrnemo in roma dobiček v žep nenasitnim Germanom, potem se takim farizejcem smeje srce, češ, v zahvalo, ker vas pretepavamo, izzivamo, zaničujemo o vsaki priložnosti, nas še pa izvrstno podpirate in redite, nam takorekoč dajate novo orožje v roke, s katerim vas lahko še nadalje izpodrivamo na vaših domačih tleh. Na tak način nas pač sami dovolj jasno poučujete, kaj naj storimo, naj slavno glavarstvo zaplenja „Domovino“ ali ne. Mi že poznamo svoje in vemo, v katerem taboru so naši vodniki, kje naši možje, ki imajo tudi srce za slovenskega kmeta, in kateri so pri naših zborovanjih z nami. Zavednost v nas slovenskih kmetih raste, sami se bomo s pomočjo naših vodnikov organizovali, podpirati hočemo prave slovenske trgovce in obrtnike, denar vlagati v slovenske posojilnice, sklicevati društvene shode, kjer se bomo poučevali, ne potrebujemo pa pri tem blažene nemščine, kajti sedaj smo prepričani, da nemška kultura je pri nas našilstvo, katera stori pametne ljudi divjake, nevarne napadalce in grde izdajalce vere in domovine, kakor jih poznamo, kateri so v nemčurski tabor uskočili.

Dragi kmetje rojaki! Bodimo pametni in glejmo, kje so slovenski napisi in kje nemški, da ne bomo s svojim denarjem nemškim gostilnam, trgovinam in obrtnikom preveč nadležni, in pomagajmo rajši našim. Ako postanemo vsi pametni in začnemo tako ravnati, kakor se nas je sedaj že mnogo zapriseglo, bomo videli v par letih drugi čudež, namreč: nemški napisi se bodo poslovenili.

Kapela. (Volitve v okrajni zastop). Dne 21. in 22. avgusta t. l. bile so volitve v goranj-radgonski okrajni zastop. Zmagala je nemškutarska ali kakor se „Tagespost“ in „Tagblatt“ izražata, nemško-napredna stranka. Izvoljeni so: v veleposestvu; Spranger, Winkler, Wratschko, Otto in Adolf Zorzini. Bouvier, Vaupotič, Lasbacher, Koller, Domajnko; v kmečkih občinah; Olschofsky, Kreft Karol, Steinbrenner, Družovec, Matjašič iz Galuška, Vučina iz Trbegovec, Fe-konja, Kotzbeck, Al. Kreft, Pucher, Rantaša od Kapele, Weberitsch iz Boračeve, Grill, Heric, Tomaschitsch, Paulitsch, Derwaritsch. To so torej tisti nemški naprednjaki, sami slovenski odpadniki. Pristen Nemeč vam je jurjevski Vaupotič, katerega so še Jurjevčani pred kratkim branili in zagovarjali kot odločnega narodnjaka, Nemeč je ivajnski Lasbacher, kateri bi imel pač mnogo vzroka narodni stvari ne nasprotovati in se ne dati v nemškutarski zastop voliti, nemški naprednjak je ivajnski Polak (Domajnko), samo, žal da malo nemški zna, trdi Nemeč je jurjevski Kreft, pristen Nemeč od nog do glave je Wratschko prvi rogovilež, ivajnski Družovec, seveda tudi kapelski Rantaša, ki je bil, dokler ni postal občinski predstojnik, narodnjak, potem pa je svojo drušo zapisal brezvernemu Wratsckku, ne manjka vv ti družbi; nemška naprednjaka sta tudi nekdanja

odločna Slovenca Weberitsch in Tomaschitsch. Kaj ne, lepa družba!

Strela udri iz višine
V izdajalce domovine!

Volilo se je seveda za golaž in pivo; saj se je nek nemškutarski volilec potem hvalil, češ, mi smo dobili jesti in piti, Slovenci pa niso imeli nič. Dober tek, janičarji!

In kako veselje je radi take izvolitve v nemškem Izraelu! „Tagespost“ in „Tagblatt“ hvalita, kako se je volilo po nemškem receptu, pravita, kak dobiček da ima Radgona radi te volitve, in da je Wratschko „edini nemštvo vzdržujoči element v tem okraju“. Gosp. Wratschko, zdaj vsaj ne boste več trdili, da ste Slovenec, in morebiti bodo tudi oni nemški dopisi odprli oči onim Bračkijancem, ki še ne verjamejo, da je Wratschko nemškutar prve vrste in da deluje le Radgončanom v korist. — Sicer pa je tudi nemškutarska stranka lahko zmagala, ker se od naše strani ni nič storilo. Naši stranki manjka voditeljev, agitatorjev in radikalnega postopanja posebno pri volitvah občinskih odborov. Ravnati bi se bilo treba po geslu: „Kdor ni z nami, je zoper nas!“ in izostali bi oni odpadniki. Žalostno je, da še volilni močje dan pred volitvijo niso vedeli, kdo bode voljen od narodne stranke. Torej je čuda, da so še naši močje dobili — brez vse agitacije — 10 glasov. Slava vrlim in značajnim volilcem, katerih ni šegetal po nosu duh Wratschkovega golaža. Slava, vsa slava pa tudi zavednim(?) Kapelčanom ki so vsi brez izjeme (g. Divjak je ostal doma) volili — nemškutarje! Kapelčani, zapomnite si vaše volilne močje! — Za Bismarckom največjemu Nemcu Wratschkotu, pa kličemo: „Na veselo svidenje v treh letih; bomo videli, ali zmaga tudi takrat golaž ali pa pravica in volja večine“.

Od Sv. Ane na Krembergu. Slavnost ustanovitve bralnega društva za našo lepo župnijo se je krasno izvršila. Gostilničar g. A. Senekovič je prostore okusno okrasil. Zunaj je bil lep slavolok z napisom: „Dobro došli“, na katerem so plapolale slovenske trobojnice, cesarske in papeževe zastave, jednako na strehi. Popoldne v dvorani po večernicah se je zbrala tamkaj obilna množica ljudi iz domače kakor iz sosednjih župnij. Prišlo je obilo zavednih kmetov, nadejnih mladeničev, tudi poštena dekleta so bile s stariši, da so poslušale jedrnat — govore. — Čeno ob polu 4. uri otvori domači kaplan č. g. Trstenjak slavnost, in da besedo č. g. Gomilščaku, mnogosluznemu kaplanu iz Jarenine. ter prvoboritelju v Slov. goricah, ki nam je v življenju in poljudni besedi slikal pomen in namen bralnih društev, učil nas je, kako moramo ljubiti in ljubiti katoliško cerkev, svoj rod in Avstrijo. Pripovedal je branje katoliških knjig in časopisov, v katerih najdemo vse to, kar nam je za dušo in slo potrebno. Naučili se bodemo tudi umnega gospodarstva itd. Veselo smo pritrjevali temu širnemu govoru.

Vrli domači pevci in pekinje pod vodstvom organista so zapeli več lepih slovenskih pesmic s tem pokazali, da so v kratkem času storili korak.

Udov je pristopilo 100, za kar se je mnogo hvaliti govoru č. g. Gomilščaka.

Tudi igra: „Očetov god“ se je dobro obšla. Istotako šaljiva pesem: „Kmetška kritika“, katero je dobro izpeljal g. France Paiertag, hvala mu!

Po zaključku se je gromovito trikratno „vivo“ zaklicalo sv. očetu in svitlemu cesarju.

Ker je močno deževalo in bila tema, nismo šli na dom, ampak se celo noč pošteno veščali in pevali mile slovenske pesmice.

Spodobi se, da se tem potom zahvalimo g. Gomilščaku, slavnostnemu govorniku za jedrnat govor; dalje vsem č. g. duhovnikom, ki so nas počastili. Hvala tudi g. Al. Senekoviču za pripravo in lep red.

Odbor bralnega društva pri sv. Ani na Krembergu pa obeta, da bo vse ukrenil, da se slovenska zavest širila po prekrasnih Slovenskih goricah, kar že sedaj opažamo, kajti zanimanje za čitanje se od dne do dne povečuje. Bog daj obilo uspeha!

Iz Maribora. Slovensko politično društvo ima v Mariboru v nedeljo 24. septembra ob 3. uri popoldne v „Narod. domu“ občno zborovanje. Volil se bode nov odbor ter razpravljalo o važnih političnih zadevah štajarskih Slovencev. Rodoljubi, pridite polnoštevilno na zborovanje!

Književnost.

(„Jeruzalemsko romanje“) je naslov 207 strani obsežajoči knjigi, katero je spisal v spomin prvega splošnega avstrijskega jubilejnega romanja profesor Jos. Zidanšek v Mariboru. Cena mehko vezani knjigi 40 kr., trdo vezani 50 kr., v platno vezani 65 kr. Dobiva se v tiskarni sv. Cirila in Metoda v Mariboru. Čisti dobiček je namenjen družbi sv. Cirila in Metoda.

(Konec sveta.) V Dolenčevi tiskarni v Trstu je ravnokar izšla mala 80 strani obsežajoča knjižica pod gorenjim naslovom. Spisatelj Amon Zagoršek slika v poljudni besedi in lahko umljivem smislu uzroke pogina naše zemlje in našteva posamezne slučaje takega pogina potom naravnih dogodkov; nadalje pa govori tudi o uzrokih pogina človeškega rodu s — socialnega stališča. Povod spisu je vzel pisatelj iz dogodka, ki se bliža letos naši zemlji, ko bode namreč, dne 13. novembra prekoračil tir naše zemlje velkanski komet in se bode njega tvarina pomešala z našim zrakom. — Dobi se knjižica za ceno 25 kr. v vseh slovenskih knjigotržnicah v Ljubljani in drugod.

Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani so poslali: Slavno upravnništvo „Slovenca“ zbirko 6 gl. — Briska podružnica v Biljani na Goriškem 30 gl. — Č. g. o. Konrad Stazinski pri Sv. Trojici pri Ptujju nabal 5 gl. 30 kr. — Podružnica na Premu po č. g. župnika Križaju 5 gl. — G. Gregor Pikel, trgovec v Postojni, 14 gl. 40 kr. — Podružnica v Podgradu po g. blagajniko Josip Volku 22 gl. — Č. g. Miha Barbo, župnik na Trebelnem 50 kr. — Sentjakska-trnovska ženska podružnica v Ljubljani 300 gl. pokroviteljine iz veseljskih dohodkov. — Podružnica v Selcih 14 gl. — G. dr. Iv. Glaser nabral pri neki veseli družbi v Činžati 5 gl. 30 kr. — G. dr. Alojzij Kokalj, pravni praktikant na Dunaju, 2 gl. G. Anton Gnus, nadučitelj na Dolu, 3 gl. 25 kr. kot dar šolskih igralcev za šolo na Muti. — Slav. hranilnica in posojilnica v Cerknem na Goriškem 10 gl. — Gospa Mici dr. Maroltova na Vrhniki 100 gl. pokroviteljine za trg Vrhnika. — Podružnica v Novem Mestu 116 gl. — 5 gl., nabranih v Krajčkovu „Peter-Vaterno“ na Slemenih. Č. g. I. Gantar, dekan na Vrhniki, 5 gl. — G. prof. Žnidaršič iz Sarajeva 1 gl. — G. J. Rabar, ravnatelj gimnazije v Oseku, 1 gl. — Slavno upravnništvo „Slov. lista“ 4 gl. 60 kr. — Podružnica za Lehen 14 gl. 79 kr. — Podružnica za Rojan 90 gl. 41 kr. — Slava darovalcem!

Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.

Koledar.

Petek (22.) † Kvatre; Mavricij, muč.; Emeran, šk. — Sobota (23.) † Kvatre; Tekla, d. m.; Zofija, d. m. — Nedelja (24.) 18. pobinkoštna. Rupert. — Ponedeljek (25.) Kleofa, spoz. — Torek (26.) Justina, d. m.; Ciprijan. — Sreda (27.) Kozma in Damijan, muč.; Kaj, šk. — Četrtek (28.) Venčeslav, kralj; Marcijan, muč. — Zadnji krajec 26. ob 4. uri 8. minut zvečer. — Dolgost dneva: od 13 ur 23 minut do 11 ur 43 minut. Dan se skrajša za 1 uro 40 minut.

Loterijske številke.

Gradec 16. septembra 1899: 45, 57, 21, 31, 36.
Trst „ „ „ 81, 34, 13, 61, 7.

Potrdilo.

Od c. kr. okrajne sodnije v Slov. Bistrici se potrdi, da je c. kr. državno pravništvo v Mariboru ustavilo kazensko postanje radi smrti Neže Ugeršek v Cigoncah, ker je sledilo iz inenja sodnih zdravnikov, ki sta truplo pregledala, da je bila Neža Ugeršek od vlaka povožena in ni bilo nobega suma, da bi jo bil kdo umoril.

C. kr. okrajna sodnija v Slov. Bistrici
dne 14. septembra 1899

Najboljše strune

za gosli, kitare, tamburice ali citre so dobiti v trgovini

Drag. Hribar-ja v Celju
Rotovška ulica št. 2.

Minuendo - dražba

zaradi razširjanja šolskega poslopja v Št. Ilju pod Gradičem vršila se bode

dne 15. oktobra t. l.

ob 3 uri popoldne na licu mesta.

Prospekti in pogoji uvidijo se lahko pri podpisaneu.

Krajni šolski svet Št. Ilj pod Gradičem
dne 9. septembra 1899.

(286) 2-2

Načelnik: A. Ježovnik.

Pekovski učenec

star 15 do 16 let, ki je zdrav in močan, sprejme se takoj v pekariji

Celje, Graška ulica št. 5.

(282) 2-2

Dijaki

se sprejmejo na dobro hrano in stanovanje za primerno ceno.

Več pove upravnništvo „Domovine“.

Postranski zaslužek,

trajen in rastoč, ponuja se spoštovanim, deloljubnim in stalno naseljenim osebam s prevzetjem zastopa domače varovalne družbe prve vrste. — Ponudbe pod „1798“ Gradec, poste restante. (155)

„Svoji k svojim!“

C. i kr. priv. tvornica,

brizgalnic, cevij in

kmetijskega orodja

R. A. Smekal
v Cechu na Moravskem

Podružnica

Zagreb

nudi

sl. gasil. društvom brizgalnice vsake vrste s patentom proti zmrzlini cevij in opreme. Posestnikom kmetijske stroje ter peronopora-škropilnice, slednje po 11 gl. komad franko vsaka pošta. Plačila tudi na obroke. Prekupcem zdaten rabat.

Podružnica Zagreb.

R. Pretner-Trst

via Geppa št. 5.

Spedijska in

komisijska poslovnica.

Sprejme vsakovrstna zastopstva.

Priporoča se slavnemu slovanskemu trgovskemu svetu in drugemu občinstvu za vsake vrste pošiljkatve bodisi o dovažanju v Trst ali izvažanju iz Trsta. Preskrblja vse potrebne manipulacije na carinskih uradih, sprejemlje blago v pohrano.

Opri na veliko izvežbanost, pridobljeno v 10letnem delovanju v tej stroki, zagotavlja lahko najtočnejšo postrežbo.

R. Pretner.

Korespondenca se vodi v slovenskem, hrvatskem, češkem, nemškem in italijanskem jeziku.

SVETA DRUŽINA

ali
molitvenik

v rabo
občni bogoljubni družbi
krščanskih družin
na čast

svete družine nazareške

Obsega pojasnila in določbe
in vse navadne molitve

Z dovoljenjem
prečastitega škofijstva tržaško-koperškega
v Trstu, spisal

P. Hrizogon Majar
O. S. F.

Založil in prodaja Dragotin Hribar
v Celju.

Cena
v usnje vezani knjigi v zlato
obrezo 1 gld. 20 kr., v usnje
z marmornato obrezo 1 gld.,
v pol usnje 80 kr.

Molitvenik obsega 32 pol ali
510 strani.
Ta molitvenik je namenjen za
ude družbe svetih družin nazareške in
vse pobožno ljudstvo. Nobena krščan-
ska družina naj bi ne ostala brez tega
molitvenika.

Priskrbi dobe papus

Splošno kreditno društvo v Ljubljani.

Vplačani zadružni deleži 46.830 gld.
— Promet od 1. oktobra 1898. do
1. avgusta 1899. 1,661.490 gld. 22 kr.
— Skupna aktiva 287.978 gld. 3 kr.
— Sprejema hranilne vloge po 4 $\frac{1}{2}$ %
— vloge na tekoči račun po 3 $\frac{1}{2}$ %
od dneva vložitve do dneva vzdige.

Izposoja se na menice in na per-
sonalni kredit proti obrestmi po 5 do
6% brez kakih stroškov.

Uradije se vsaki dan ob navadnih
urah: Dvorski trg številka 3

(621) 5—5 Splošno kreditno društvo
registr. zadruga z omejeno zavezo.

Hotel Liebold

Dragotin Doljan v Zagrebu.

Popolno renoviran hotel. — Krasne prostorne sobe. — Največji
komfort. — Voz omnibus pri vsakem vlaku. — Cene primerno
nizke. — Pristna hrvatska in inozemska vina. — Prava, okusna
hrvatska kuhinja.

Rojakom Slovencem priporočam se za mnogobrojni obisk.
Vsakdo, ki je obiskal moj hotel, bil je zadovoljen.

Z velespoštovanjem

Dragotin Doljan, hotelir.

(284) 10—2

Zaradi nagle preselitve oddajam

trgovino

z vso prodajalno opravo in špecerijskim blagom
po nizki ceni. Trgovina je dobro vpeljana, brez
vsake konkurence, v prijetnem kraju blizu farne
cerkve in šole.

Več pove upravništvo „Domovine“ v Celju.
(287) 2—2

Svoji k svojim!

Anton Kolenc

trgovec v Celju

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“

priporoča častiti duhovščini in slavnemu
občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na
debelo in drobno.

Naznanjam, da kupujem tudi letos, kakor
vsako leto vsakovrstne cvetke, rastline in ko-
reninice lepo v senci posušene, da lepo zeleno
barvo obdrže, po najvišjih cenah. Kakor: bez-
govo gobo, kamilice, tisočrože, malisno štupo,
lipovo cvetje, sploh vse rastline, cvetke in ko-
reninice; tudi kupim vsake vrste deželnih pri-
delkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo,
proso, konoplje, laneno seme. Ob času vsako
sadje, vse deželne pridelke po najvišjih cenah.
Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako
množino, kakor tudi jajca in kuretino. Kupim
tudi suhe gobe, orehe, češnje, hruške, itd.,
vse po najvišjih cenah. — Častitim gg. du-
hovnikom naznanjam, da imam vsakovrstne
pristno čebelno-voščene sveče v zalogi.

Kupujem zgodnji kakor
tudi pozni hmelj.

„Kmetijska zadruga v Žalcu“ naznanja
vsem onim kmetovalcem, kateri še niso njeni
udje, da se dobi umetni gnoj, kompost in toma-
ževa žlindra, kakor živinska sol, pri **Antonu
Kolencu**, trgovcu v „Narod. domu“ v Celju,
kamor se obrnejo naj neudi zadruga.

„Kmetijska zadruga za Spodnještajersko“
vknjiž. zadruga z omejenim poročtvom v Žalcu.

Kupim vsake vrste jabolka.

Kupim vsake vrste jabolka.

Bilanca konsumnega društva v Šoštanju.

Aktiva

Pasiva

1	Zaloga blaga po inventuri	3702	90	1	Na blagu trgovcem	3034	97
2	Dolgovi zadružnikov	1701	01	2	Zadružni deleži	1172	20
3	Inventar po 8% odbitku	267	35	3	Posojila	800	—
4	Posojila (izplačani deleži)	80	—	4	Obresti od posojil	22	72
5	Tiskovine, 322 knjižic	28	98	5	Plačila pro julij	30	—
6	V poštni hranilnici naloženo	15	—	6	Najemnina od 1. jan. do 31. jul. 1899 gld. 70—		
7	Gotovina dne 31. julija	35	46		po odbitku protiračuna	27	62
				7	Preliminirane obresti od zadružnih deležev	41	03
				8	Rezervni zaklad (vstopnine)	170	—
				9	Čisti dobiček, kateri se prišteje k rezervnemu zakladu	497	40
						5830	70
						5830	70

Svoji k svojim!

Pozor!

Svoji k svojim!

Gospodje

kateri želé po najnovjšem angleškem in francoskem kroju napravljene
površnike; cestne, salonske in gala-obleke, frake,
športne suknje, haveloke, ali tudi druge **vsakovrstne**
obleke za gospode in dečke, izvolijo naj se obrniti na tvrdko

Josip Hočevar

zaloga in izdelovalnica oblek za gospode in dečke
Graška cesta številka 23

kjer bodo postreženi v vsakem oziru najbolje in po najnižjih cenah.

—*— Naročila se izvršujejo točno in solidno! —*—

Oelzova kava

je vsak dan bolj priljubljena ker napravi
zdravo, slastno in tečno, užitno in
hranilno.

Rdeči zavoji z belim trakom.